

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Někdo tě má rád

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Někdo tě má rád

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

SNC – Slovo na cestu; JB – Jeruzalémská Bible

© Advent-Orion, Praha 2013

ISBN 978-80-7172-851-1

Někdo tě má rád

Na počátku dvacátého století, v období hospodářské krize, posílal newyorský spolek pro ochranu bezprizorních dětí každé prázdniny svým členům žijícím na venkově sirotky, aby u nich prožili pár pěkných dnů. Tak se na jednu farmu dostal i sedmiletý Johnny, kterému jeho kamarádi říkali „Lodní krysa“, protože se od svých pěti let živil v přístavu zbytky jídla, které našel. Jeho matka se tehdy beze stopy ztratila.

Přijel v otrhaných kalhotách. Hned druhý den se vydává se svým hostitelem na slavnost pořádanou na počest narozenin sousedního farmáře. Sešla se zde spousta lidí, a tak je zábava hned v plném proudu.

Děti si hrají na voru, který našly na nedalekém jezírku. Snaží se na něm spo-

lečně přeplavit na druhou stranu. Vtom jedno z nich nešikovně strčilo do malého synka jejich hostitele. Ten padá do vody a začíná se topit.

Všechny děti se dají do křiku a volají o pomoc. Jen malý Johnny neztrácí duchapřítomnost. Okamžitě skáče do vody, doplave k tonoucímu a po malé chvíli vytáhne jeho bezvládné tělíčko na břeh.

To už přibíhají dospělí. Maminky berou do náruče své děti a pak ještě debatují o tom, co se mohlo stát, kdyby se vor převrátil. Po chvíli si otec zachráněného hochu uvědomí, co se stalo. Dívá se na Johnyho, který stojí sám v mokrých otrhaných šatech. Je mu ho líto a chce se mu odvděčit za to, že zachránil život jeho chlapi. Obrací se k ostatním: „Přátelé, nyní nejde o to, že se topil můj syn. Mohlo

se to stát i vašemu dítěti. Byl zachráněn tímto malým hrdinou. Co kdybychom mu projevíli svůj vděk tím, že se složíme, aby nemusel žít v přístavu pod mostem, ale mohl být v útulku pro sirotky?“

Všichni s tím souhlasí. Vybralo se opravdu hodně. Hostitel chce vybrané peníze předat Johnymu. Ten se slzami v očích pozoruje děti, které jsou ještě všechny v náručí svých maminek, a pak volá: „Nechte si své peníze! Já je nechci! Já jen chci, aby i mě měl někdo rád.“

To nejcennější, co mám

Jednou se Ježíše jeho žáci zeptali, jak poznají, že se blíží konec světa. Mimo jiné jim tehdy odpověděl: „*Na světě se nato-lik rozmůže zlo, že udusí lásku mnohých*“ (Matouš 24,12; SNC).

Nedostatek lásky. Netrápí někdy i vás? Jak mi přibývají roky, tak si stále více uvědomuji, že láska je nejcennější hodnotou mého života. Pokud ji mám a mé vztahy s mými blízkými jsou v pořádku, tak ani moc nepřemýšlím nad tím, jakým pokladem pro mě vlastně jsou. Teprve když si láskou těch druhých přestávám být jistý, dochází mi, co bych mohl ztratit.

Vraťme se k malému Johnymu. Poprvé v životě vidí, jak vypadá láska. Všichni ostatní mají někoho, u koho se mohou schoulit v náručí. Kdyby mu někdo ještě předevčírem, když byl v přístavu, nabídl stejný obnos peněz, ani chvíli by neváhal. Za ty peníze by určitě mohl alespoň rok slušně žít.

Jenomže teď to Jonny vidí jinak. Sleduje děti, jak jsou rády, že mohou být v bezpečí u svých maminek. Najednou netouží po penězích, jen si přeje, aby měl také někoho, kdo by ho vzal do náruče. Závídí ostatním bezpečí domova a také rodiče, kteří se o ně bojí.

Šťěstí je blíž, než si myslíme

Spousta lidí dnes touží po bohatství, slávě nebo úspěchu. A přitom jim nic nechybí. Mají vše, co potřebují ke spokojenému životu, ale neváží si toho. Myslí si, že ke skutečnému štěstí potřebují ještě něco navíc. Odchází hledat štěstí a netuší, že ho už dávno mají po ruce. Stačí jim jen uchopit.

Připomíná mi to příběh, který vyprávěl svým posluchačům Ježíš. Chtěl jim tím ukázat, jak vypadá Boží láska:

Jeden muž měl dva syny. Mladší přišel za otcem a řekl: „Otče, dej mi už teď podíl z dědictví, které nám chceš jednou odkázat.“ A tak otec rozdělil svůj majetek mezi oba syny.

Po několika dnech zpeněžil ten mladší svůj podíl a odešel daleko od domova. Tam prohýřil všechno, co měl. A nejenže všechno utratil; v té krajině vypukl hlad, a tak neměl co do úst. Konečně si našel práci u jednoho sedláka. Ten ho poslal na pole pást vepře. Byl by se rád dosyta najedl alespoň sladkých lusků, kterými krmili vepře, ale nikdo mu nic nedal.

Už ani nevím, jak se to vlastně tehdy seběhlo. Jen si pamatuji, že jsem se poprvé v životě pohádal s mámou, řekl jí něco, co nikdy nemělo vyjít z mých úst, a pak jsem ještě dodal, že než takový život, tak to raději uteču z domova. Pak jsem teatrálně práskl dveřmi a zmizel. Utekl jsem tak narychlo, že jsem si s sebou nic nevezl. Měl jsem jen peněženku a v ní své úspory z kapesného. Chtěl jsem odjet někam hodně daleko.

Přišel večer, začalo pršet a já si uvědomoval, o co bych přišel, kdybych opravdu nasedl na vlak a zmizel. Doma bych nechal rodiče, které jsem měl rád. A také sourozence, se kterými jsem prožil spoustu báječných příhod. Rád bych se vrátil. Hlavou se mi ale honily myšlenky, které mně v návratu bránily. Odpustí mi máma to, co jsem jí řekl? Nebude mi připomínat moje velikášství? Bojoval jsem těžký zápas se svou ješitností. Nakonec ale vyhrála naděje. Doufal jsem, že mi máma odpustí, a vydal se na cestu zpět. Chvillemi jsem to chtěl vzdát. Pak jsem najednou v dáli uviděl světlo. Byly dvě hodiny v noci a na našem dvorku svítilo světlo, které osvětlovalo vstupní dveře. Pochopil jsem, že je to mámino pozvání domů.

Bůh, podobně jako tehdy moje maminka, nás také chce bez výčitek přijmout zpět domů. Dívá se na cestu, která vede k nebeskému království. Kdykoliv se na naší cestě obrátíme tím směrem, jde nám vstříc. Moje máma tehdy rozsvítila světlo, abych věděl, že mne čeká a že se na mne nezlobí. Náš nebeský otec nás vyhlíží a jde nám vstříc. Tak jedná skutečná láska.

A tak šel do sebe a uvažoval: „Dělníci mého otce mají jídla více, než mohou spotřebovat, a já tu umírám hladu. Půjdu za ním a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě a dobře vím, že si nezasloužím, abys mne ještě nazýval svým synem. Najmi mne, prosím, jako dělníka.‘“

A tak se vydal na cestu k domovu. Otec ho už z dálky uviděl a plný soucitné lásky mu vyběhl naproti, objal ho a políbil. „Otče,“ řekl syn, „zhřešil jsem proti Bohu

a proti tobě. Nejsem hoden, abych byl ještě tvým synem.“

Ale otec nařídil služebníkům: „Rychle přineste nejlepší šaty, navlékněte mu synovský prsten a obujte ho! Porazte vykrmené tele a připravte hostinu. Oslavíme společně návrat mého syna. Vždyť je to, jako by umřel a zase oživil. Byl ztracen a je nalezen.“

A tak oslavovali jeho návrat. (Lukáš 15,11–24; SNC)

Tento „marnotratný syn“ musel odejít daleko od domova, aby pak v bídě a hladu pochopil, že nejlépe je mu doma u jeho otce. Odešel, protože měl pocit, že ke štěstí potřebuje svobodu. Myslel si, že mu otcovy rady a rád, který doma vyžadoval, brání v přístupu ke štěstí.

Stačilo pár dnů hladu, aby pochopil, jak se mýlil. Váhá, zda se vrátit, nebo raději zůstat a zkoušet dál hledat štěstí a lásku mezi lidmi, pro které byl cizinec. Vzpomínal na své dětství a dospívání... Nakonec vyrazil na zpáteční cestu domů.

Láska může zemřít

Vraťme se ale ještě jednou k Ježíšově předpovědi: „*Na světě se natolik rozmůže zlo, že udusí lásku mnohých.*“ Ježíš nám v ní sděluje dvě důležité myšlenky, které bychom neměli ignorovat, protože by se nám to mohlo vymstít.

To první, s čím bychom podle Ježíše měli počítat, je fakt, že v důsledku nadvlády hříchu se na naší planetě začne rozmáhat zlo na úkor dobra. Dokonce to bude vypadat, jako by už dobro a láska z lidské společnosti nadobro vymizely.

Ježíš také připomíná fakt, že láska, o kterou se nestaráme, se může „udusit“. O lásku můžeme snadno přijít, pokud ji považujeme za něco samozřejmého.

Záleží jen na mně, zda se přidám k těm, kteří ve svém životě preferují zlo, nebo se raději budu starat o to, aby se má láska nezadusila.

Bez lásky je vše zbytečné

Apoštol Pavel je autorem nejuvýstižnější definice lásky, jakou znám. Napsal:

*„I kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými, nemám-li lásku, nejsem než zvonící kov nebo dunící cimbál.
I kdybych měl dar prorocství a poznal všechna tajemství i veškeré vědění,
i kdybych měl plnost víry, takže bych hory přenášel, nemám-li lásku, nic nejsem.
I kdybych rozdal veškeré své jmění v almužnách,
i kdybych vydal své tělo plamenům, nemám-li lásku, k ničemu mi to není.“*
(1. Korintským 13,1–3; JB)

Určitě znáte lidi, kteří se topí v penězích, bydlí v krásném domě, jsou zdraví, možná i slavní a populární, ale nejsou šťastní. Mají vše, ale chybí jim to nejdůležitější – chybí jim láska. Mají prázdné srdce. Neumí milovat ani sebe, ani druhé...

Nemám člověka

V Janově evangeliu je zachycen příběh, který je stále aktuální:

Ve městě nedaleko Ovčí brány je rybník zvaný Bethesda. Podél břehu leželi pod pěti podloubími nemocní, slepí a ochrnutí. Toužebně čekali na okamžik, kdy se hla-

dina zčeří. Čas od času se to stávalo a lidé věřili, že kdo první vstoupí do vřídla, bude uzdraven, ať už trpí čímkoli.

Mezi postiženými ležel muž nemocný už třicet osm let. Když ho Ježíš uviděl a zjistil, že je už dlouho nemocen, zeptal se ho: „Chceš být zdravý?“

„Chci, Pane, ale nemohu,“ odpověděl mu ubohý muž. „Sám se špatně pohybuji a nemám nikoho, kdo by mi pomohl v pravý čas do vřídla. Ať se namáhám, jak chci, pokaždé mne někdo předběhne.“

Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi si své lehátko a chod.“

Muž se zvedl, sebral svoje věci a šel. Po nemoci nebylo ani památky. (Jan 5,1–9; SNC)

Spousta lidí má dnes stejný problém jako ten nemocný. Podle překladu Bible kralické tento muž odpovídá: „Pane, nemám člověka...“

Možná máš někdy podobný pocit i ty. Možná ti chybí „člověk“, který by ti byl k dispozici právě tehdy, když nemá odvahu zůstat sám.

Na světě žije víc než sedm miliard lidí, většina z nich ve velkých městech. Neodvažuji se odhadovat, kolik z nich „nemá člověka“. Určitě by to ale byl obrovský zástup, který by, stejně jako malý Johnny, volal: „Nechte si své peníze! Já je nechci! Já jen chci, aby i mě měl někdo rád.“

Kde se vzala láska?

Po staletí lidé věřili, že jsou dílem Boha – Stvořitele. Dnes většina lidí raději věří, že jsme dílem náhody, nebo spíše nekonečné řady náhod. Evoluční teorie je nám předkládána jako jediná pravda, a tak, pokud nechceme být pokládáni za exoty, jsme tlačeni k tomu, abychom se přidali k většině.

Ještě jako student brněnského VUT jsem jednou jel tramvají do školy. Do „šaliny“, jak se v Brně říká tramvajím, přistoupila malá holčička s maminkou. Sedly si na sedadla hned u dveří. Na další zastávce řidič otevřel dveře. V té chvíli do tramvaje přiletlo slunéčko sedmítečné a přistálo holčičce na rukávu. Vzala ho do dlaně, prohlížela si ho a pak se nahlas zeptala: „Maminko, kde se takové krásné berušky vyrábějí?“

Mladá paní dělala, že neslyší. Když jí ale dcera nedala pokoj, odpověděla: „Ty se nikde nevyrábí. Se prostě rodí!“

Děvčátko se chtělo ptát dál, ale maminka dala najevo, že o beruškách už nehodlá diskutovat. Malá proto diskuzi ukončila po svém: „Stejně ti, co ty berušky vyrábějí, musí být borci!“

K této staré vzpomínce se musím čas od času vracet. Malé děti se mi někdy zdají moudřejší než my dospělí. Vidí to, co my už vidět neumíme. Pan Suchý v jedné písni zpívá: „Dítě školou povinné dovede to, co my ne...“ Myslím, že má pravdu. Ježíš prohlásil: „Amen, pravím

vám, jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského“ (Matouš 18,3).

Evoluce a láska?

Vzpomínám na dobu, kdy nás ve škole učili, že pocházíme z opice. K tomu tvrzení, které nám učitelé vtloukali do hlavy, se už dnes zastánci evoluce moc nehlásí. Neradi přiznávají, že pod tíhou vědeckých důkazů musí svou teorii o vzniku života neustále měnit, protože moderní výzkumy, hlavně na poli genetiky, postupně nabourávají myšlenku, že by vše živé mohlo vzniknout jen tak, náhodou, a ještě z jedné „prabuňky“.

Paní učitelka nám jednou barvitě líčila, jak ti silnější požírali slabší. Mluvila o tom, že dokonce i v rámci jednoho druhu přežívali jedinci, kteří si dokázali urvat větší díl stravy na úkor těch slabších.

Všichni jsme pozorně poslouchali. Když své vyprávění skončila, tak jsem se přihlásil. Zeptal jsem se: „Jak vám do této koncepce zapadá láska? Kdy se vlastně v tom všem vzájemném požívání objevila schopnost milovat?“ Na to mi nedokázala odpovědět.

Od té doby jsem se zastánců Darwinovy teorie mnohokrát ptal, proč jde najednou evoluce proti sobě. Proč dává jednomu druhu něco, co ho „oslabuje“ v boji o přežití?

Na otázku, odkud pochází láska, jsem doposud v evoluční teorii uspokojivou odpověď nenašel.

Život nevznikl náhodou

Zkusme se podívat do Bible a připustit, že to, co se v ní píše o původu života na naší planetě, může být pravda. Najdeme v ní odpověď na naši otázku? Říká Bible něco o tom, kde se na naší planetě vzala láska, po které všichni tak toužíme?

Život na Zemi není podle Bible produktem náhody a dlouhého vývoje. Objevil se jako výsledek práce inteligentní bytosti, které říkáme Bůh. Tato bytost má schopnosti vymykající se mému chápání, takže nedokážu porozumět všemu, co dělá. To by mi ale nemělo bránit o tom alespoň přemýšlet. Copak vy rozumíte všemu, co učí zastánci evoluce? Jste schopni si ověřit pravdivost toho, co tvrdí?

Bible začíná příběhem o stvoření života na naší planetě. Když ji otevřeme, můžeme číst příběh, který by se určitě líbil té přemýšlivé holčičce, kterou v tramvaji zajímalo, kde se vyrábějí krásné perušky. Konečně by poznala toho „borce“, který to vše, co se jí líbí, vymyslel a „vyrobil“.

Podle biblické zprávy Bůh na Zemi nejdříve připravil podmínky pro život rostlin a živočichů. Nic není náhodné. Vše má svůj smysl a řád. Přitom bychom

neměli přehlédnout jeden důležitý detail. Když Bůh „tvoří“, pak podle Bible stačí, aby „řekl“. Bůh tvoří slovem!

Připadá vám to nesmyslné? Mně ne. Všechno živé na naší planetě má ve svých buňkách genetickou informaci. Vše živé žije jen díky informaci, která je „vložená“ do genetického kódu.

Podle evoluční teorie vznikly tyto složité „programy života“ náhodou. Neko- nečnou řadou náhodných procesů. Podle Bible přišel život na naši planetu z vesmíru. Není produktem náhody, ale výsledkem vesmírného projektu, za kterým stojí Pán celého vesmíru.

Bůh tvoří slovem. Na počátku života na naší planetě nestojí náhoda. Na počátku všeho živého je informace – plán – projekt, který zformoval Bůh. Tento Stvořitel není jen nesmírně inteligentní a moudrý. Bible o něm říká: „*Bůh je láska*“ (1. list Janův 4,8).

Nejsi jen jedním z živočichů

Ale vraťme se a pozorujme pokračování stvořitelského díla. Je šestý den stvoření. Bůh na Zemi vytvořil ráj – dokonalé životní prostředí. Proč to všechno dělá? Sledujme pokračování biblické zprávy o stvoření.

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po

zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.

A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvíře i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“

A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý. (Genesis 1,26–31)

Proč Bůh na naší planetě tvoří nádherný ráj? Chce, aby v něm bydlel člověk, kterého stvořil jako muže i ženu.

Bible rozvíjí stručnou zprávu o našem původu dál. Bůh stvořil muže a postavil ho „do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: *„Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“*

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou...“ I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem.

A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu.

Člověk zvolal: ‚Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženu se nazývá, vždyť z muže vzata jest.‘

Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ (Genesis 2,15–24)

Podle evoluční teorie je člověk jen jedním z mnoha živočišných druhů. Bible ale říká něco jiného. Člověk není jen živočich. Proto se nemáme chovat jako zvířata, která řídí jejich pudy. Máme se od nich lišit. Byli jsme stvořeni, abychom se starali o naši planetu tak, jak by se o ni staral její stvořitel. Proto nás stvořil, abychom byli jeho „obrazem“.

Bůh nám do naší DNA vtiskl „vzorec lásky“. Dal nám schopnost milovat i schopnost lásku opětovat. Láska má svůj původ v nebi. Je to Boží dar.

Boží láska mne hledá

Je tu ale jeden problém. Vedle Boha žije ve vesmíru i ďábel. Když Bible řekne, že Bůh je láska, on začne tvrdit pravý opak. Lidé se mne často ptají, proč by měli číst Bibli, a já jim odpovídám, že právě v Bibli najdou odpověď na zásadní otázku: Je Bůh láska?

V Bibli je spousta zajímavých informací o původu života na naší planetě. Dovíme se z ní mnoho z historie lidstva. Je plná krásných básní. Také v ní najdeme proroctví, ve kterých nám Bůh od-

haluje budoucnost... To vše je ale zbytečné, pokud v Bibli nenajdeme milujícího Boha, který nás stvořil, aby nás mohl milovat.

Ústřední postavou křesťanství je Ježíš Kristus. Bible říká, že je to Bůh, který se stal člověkem, aby nám v praxi ukázal povahu našeho stvořitele. Boží láska se projevila nejen v tom, co říkal, ale i v tom, co dělal. Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, zastával se utlačovaných, odpouštěl hříchy všem, kteří toužili po smazání své temné minulosti.

Ježíš byl báječným vypravěčem. Jednou Boží lásku popsal následujícím obrazem:

Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?

Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena. A když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.‘

Právím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. (Lukáš 15,4–7)

Ďábel se nám snaží namluvit, že Bůh má „ďábelskou povahu“. Současně s tím se nás snaží přesvědčit, že on sám má povahu, kterou Bible přisuzuje Bohu. Žel,

spousta lidí mu věří. Věří, že pokud Bůh vůbec existuje, je to zlá bytost, která čeká na naše první selhání, aby nás pak mohl odsoudit a zničit.

Hledám to, co má hodnotu

Když byli naši dva synové malí, bydleli jsme v Jeseníku. Do lesa jsme to měli pět minut. Naproti našemu domu byla louka a na ní v zimě fungovala sjezdovka. Když napadl sníh, chodila manželka s kluky každý den sáňkovat do blízkého parku.

Jednou jsem byl s mladším synem Lukášem na návštěvě u našich přátel. Venku napadl nový sníh, a tak manželka vzala Vlastíka, našeho staršího syna, ke sjezdovce. Byli tam i jeho kamarádi, se kterými chodil v té době do první třídy. Domluvili se, že Vlastík bude bobovat s kamarády na svahu pod sjezdovkou a maminka zatím vyzkouší běžky.

Po dvaceti minutách se manželka vrátila ke sjezdovce, ale Vlastík už tam nebyl. Myslela si, že se vrátil domů, ale doma ho také nenašla. Vzala si pohodlnější boty a vydala se ho hledat. Chodila mezi parkem a sjezdovkou a volala. Ale nedostala žádnou odpověď. Když se mezitím setmělo, uvažovala, že půjde na policii, aby jí pomohli hledat. Byla už celá promrzlá, ale stále to nevzdávala. Znovu a znovu volala jeho jméno. Pak najednou uslyšela odpověď a po chvíli už Vlastíka, který jí šel hledat a zabloudil, držela v náručí.

Když čtu příběh o pastýři, který hledá ovečku, vždycky se ptám: „Bože, proč mě stále hledáš? Proč se pro mě vracíš, když tě znovu opouštím?“ Nacházím jedinou odpověď: „Bůh mě hledá, protože mě miluje.“

Já osobně hledám jen to, co má pro mě cenu. U Boha je to stejné. I On nás hledá, protože v jeho očích máme velkou hodnotu.

Když se jednou ptali malé dcerky významné sochařky Sally Farnham, které dítě má její matka nejraději, malé děvče bez váhání odpovědělo: „Nejraději má Jimmyho, protože je nejstarší, nejraději má Johnyho, protože je nejmladší, a pak má nejraději mě, protože jsem jediným děvčetem.“ Její odpověď je krásnou ilustrací Boží všeobjímající lásky ke svým dětem. Je úžasné vědět, že nás Bůh osobně miluje. Jeho láska postupuje každou bariérou. Každý z nás je v jeho očích tím nejužasnějším.

Jak si mohu představit Boží lásku?

„Bůh je láska,“ říká Bible. Je v ní mnohokrát opakováno, že nás Bůh miluje.

Jenže co to znamená? Co si pod tím mám představit? Mnoho lidí má k lásce zkreslený postoj.

Jako mladý kazatel jsem měl možnost jeden rok učit na gymnáziu maturanty základům biblického poselství. V jedné hodině jsme probírali modlitbu „Otče náš“ a já jsem přitom hovořil o tom, že Bůh je jako náš milující otec. V té chvíli jsem si všiml, jak jedna studentka začíná plakat. Až do zvonění mne už neposlouchala a bylo vidět, že její myšlenky jsou někde úplně jinde.

Po hodině jsem se ptal, proč plakala, zda jsem jí nějak neublížil. Chvilí váhala a pak začala vyprávět svůj příběh. Jako malou ji zneužíval její táta. Máma, přestože o tom věděla, nenašla odvahu s tím něco udělat. Teprve když to zjistil dědeček, o všem se dověděla policie a celá věc skončila u soudu. A právě dědeček s babičkou ji od té doby vychovávali.

„Víte,“ říkala mi se slzami v očích, „když jste říkal, že Bůh je jako náš otec, tak se mi to všechno najednou znovu vybavilo. Pokud je Bůh jako můj táta, tak o takového Boha nestojím!“ Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem se jí zeptal: „A kdyby byl Bůh jako tvůj dědeček, tak takového Boha bys chtěla?“ V té chvíli se jí v očích znovu objevila radost.

Každý nemá to štěstí, aby měl milující rodiče. Proto mnoho lidí ani neví, co si mají představit, když v Bibli čtou o tom, že je Bůh miluje.

Biblická definice lásky

Slavný americký psychiatr Karl Menninger nabízí recept na lék, který dokáže vyléčit spoustu nemocí sužujících dnešního člověka: „*Láska léčí lidi – ty, kteří ji dávají, i ty, kteří ji přijímají.*“

Recept doktora Menningera zní tak jednoduše, až je to podezřelé. Možná vás napadne: „Já ale přece nejsem nemocný, vždyť já lásku mám!“ Pokud se domníváte, že vám nic nechybí, pak by bylo dobré podívat se na to, jak vypadá láska, která je lékem na většinu dnešních nemocí. Apoštol Pavel ji definuje takto:

„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.“
(1. Korintským 13,4–8)

Od mnoha lidí jsem už slyšel, že mi závidí můj vztah s mou ženou. Mám milující manželku a sám ji také miluji. Myslím, že máme opravdu krásný vztah plný lásky. Při čtení Pavlovy definice lásky si ale uvědomuji, že takto ještě milovat nedokážu. Má láska má

i své krize. Ne vždy jsem trpělivý a laskavý, občas se nechám vydráždit, počítám křivdy...

Bible říká, že „*Bůh je láska*“. Pokud je to pravda, pak by Pavlova definice mohla znít i takto:

„Bůh je shovívavý, laskavý, nezná závist. Není chlubivý ani domýšlivý. Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch. Nerozčiluje se pro nepochopení ani nevzpomíná křivdy. Není škodolibý, ale má zálibu v pravdě. Se vším se dokáže vyrovnat. Jeho víra, naděje a vytrvalost jsou nevyčerpatelné. Bůh nemá konce.“

Tato charakteristika se vymyká běžným představám o Bohu jako přísném soudci, který nám to jednou všechno spočítá. Bůh se zde naopak představuje jako někdo, kdo nás bezpodmínečně miluje. Hloubka jeho vztahu k nám je nepoměřitelná s naší schopností milovat. Při setkání s ním se však naše láska zdokonaluje a prohlubuje.

Boží láska dnes

Před časem jsem se seznámil se ženou, která ráda četla mé články inspirované Biblií. Jednou mi napsala, že sama Biblii nemá. Tak jsem jí poslal „Slovo na cestu“, převyprávěný Nový zákon, psaný pěknou, srozumitelnou češtinou.

O čtrnáct dnů později jsem dostal dopis:

Vlastíku, děkuji Ti za Bibli.

Když jsem dočetla evangelia, uvědomila jsem si, jak by to bylo krásné, kdyby to vše byla pravda. Pak jsem si řekla: Proč bych to nemohla zkusit?

Zavřela jsem se do svého pokoje, sedla si na postel a představila si, že vedle mě sedí Ježíš. Začala jsem mu nahlas říkat vše, co mě trápí. Mluvila jsem o mé minulosti a prosila ho, aby mi odpustil, že jsem ublížila mnoha lidem.

Když jsem zhruba po hodině skončila svůj monolog, najednou jsem cítila, že ze mne spadla tíha mé hříšné minulosti a v mém srdci byl najednou pokoj, který jsem nikdy předtím nezažila. Cítila jsem, že Ježíš je v té chvíli se mnou. Cítila jsem jeho odpouštějící lásku.

Děkuji Ti za Bibli. Teď už nejsem závislá na Tvých člancích. Budu je sice číst dál, ale díky Bibli mohu mluvit přímo s Ježíšem. Děkuji Ti za Tvé modlitby. Věřím, že Ti nebude vadit, když se budu modlit i já za Tebe.

Zdravím Tě. A...

Lásku a štěstí máš na dosah

Co říkáš na Boha, se kterým nás seznamuje Bible? Těší tě, že je tu někdo, kdo tě tak moc miluje, že je ochoten tě hledat, i když ho občas opouštíš a pak bloudíš? Chtěl bys mít za přítele Boha, který

nečeká na tvou chybu, aby tě mohl potrestat, ale je připraven ti pomoci vždy, když to potřebuješ?

Pokud ano, představ si stejně jako má kamarádka, že je Bůh tvým přítelem, který sedí vedle tebe, a pak mu řekni:

„Bože, rád bych Tě poznal ještě lépe. Projev se v mém životě tak silně, abych měl jistotu, že skutečně jsi a že mne máš tak rád, jako ten pastýř, co hledal ztracenou ovečku!“

Láska mi dává nesmírnou cenu

Spousta lidí má problém se svou vlastní hodnotou. Díky tomu, že nepoznali nikoho, kdo je skutečně miluje, bojují s pocity méněcennosti. Znáám to z vlastní zkušenosti. Kdysi mi pomohl následující příběh.

Na kraji chodníku u mostu vedoucího do města sedí ochrnutý muž. V rukou má housle. Neumělými tahy smyčcem po strunách vyluzuje divné zvuky. Tímto způsobem se snaží kolemjdoucí poprosit o almužnu. Klobouk, který leží před ním, je ale prázdný.

Ve městě čekají návštěvu velkého mistra. Proto se do něj po tomto mostě sjíždějí z širokého okolí všichni, kdo ho chtějí vidět a slyšet. Nějaký žebrák je ale nezajímá. Všichni spěchají, aby si zajistili co nejlepší místo na jeho vystoupení.

Pak si ho ale přece jen někdo všimne. Jeden muž poslouchá jeho skřípání a všimá si něčeho zvláštního. Nakonec se osmělí,

přistoupí k žebrákovi a prosí ho, zda by mu na chvíli půjčil svůj nástroj. Ten se chvíli zdráhá, ale nakonec mu své housle půjčí.

Neznámý muž udělá pár odborných pohybů, naladí housle a pak začne hrát. Hraje velmi podmanivě. Lidé zastavují své kočáry, vystupují a naslouchají. Muž hraje dál. Žebrákův klobouk se plní mincemi z mědi i ze zlata, prsteny i náhrdelníky... Lidé jsou u vytržení. Když přestal hrát, kdosi v obdivu šeptl: „Vždyť to je přece maestro Paganini...“

Ubožák v slzách dojatě děkuje: „Pane, jak je to možné? Prosim, přijmi ty housle... To jsem nevěděl, že tak nádherně hraje... V tvých rukou budou k pozhnání... Od této chvíle jsou tvé...“

Housle byly, podle tohoto vyprávění, mistrovským dílem Antonia Stradivariho. Za dary získané díky maestrovi si žebrák koupil ve městě malý domek a ještě měl zabezpečený důstojný život.

Tenhle příběh mi tehdy vyprávěl můj táta. A já díky němu pochopil, že můj život, mé schopnosti a můj čas jsou také takovým mistrovským dílem. Ale toto dílo vynikne jen tehdy, když na nástroj mého života hraje maestro. Ne Paganini, ale Ježíš Kristus.

Nezapomeň na lásku

Následující příběh nemá s láskou zdánlivě nic společného. Přesto si vám ho dovolím vyprávět. Je o vědci, který cestoval po světě.

Jednou se dostal až k široké řece. Chtěl na druhou stranu, a proto vyhledal převozníka. Když plují na loďce, ptá se: „Převozníku, rozumíš integrálům a derivacím?“ Ten se na něj dívá a ptá se: „O čem to mluvíte?“ Vědec reaguje slovy: „Tak to jsi ztratil čtvrtinu života.“

Chvilí sedí tiše a pak se ptá převozníka znovu: „Převozníku, chápeš teorii relativity?“ A když dostává opět zamítavou odpověď, zděšeně říká: „Tak to jsi ztratil druhou čtvrtinu života.“

Opět chvilí mlčí. Pak se znovu obrací na muže u vesel: „Převozníku, a umíš latinsky?“ „A na co by mi tady, na řece, byla latina?“

Vědec chce přidat další, již třetí čtvrtinu, když vtom najeli do peřejí a loď se převrhla.

Převozník volá: „Pane, umíte plavat?“

„Ne, neumím...“ volá vědec.

„V tom případě jste ztratil celý život!“

Láska je pro život stejně důležitá jako umění plavat pro toho, kdo se ocitne v hluboké vodě. Lásku v životě nemůže nic nahradit. Bez ní je náš život nenaplněný, prázdný a vlastně i ztracený.

Bible nám přináší ujištění, že nikdo z nás nemusí být sám. Je tu Bůh, který nás hledá, aby nám nabídl lásku. Chce nás učit umění milovat tak, jak to umí jen On. Naučí nás, jak milovat Boha, jak milovat sebe i jak milovat druhé lidi.

I když třeba v celém širém světě „nemám člověka“, který by mě miloval, vždy je tu Bůh zahrnující mne svou láskou. I když možná o moji lásku nikdo z lidí nestojí, On, Bůh, čeká, až mu dám své srdce. Nemusím být nikdy sám.

Někdo tě má rád

Vlastimil Fürst

Znamení doby 5

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: iStockphoto.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2013

Vyznačené texty jsou převzaty z brožurky Kudy do nebe – Cesta života / cesta lásky, Advent-Orion, Praha 2011.

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Každý člověk má vrozenou potřebu milovat a být milován. Přesto neustále roste počet těch, kteří se cítí osamělí a nemilovaní. Bible nám přináší ujištění, že nikdo z nás nemusí být sám. Je tu Bůh, který nás hledá, aby nám nabídl svou lásku. Chce nás naučit, jak milovat sebe i jak milovat druhé. I když možná o tvoji lásku nikdo z lidí nestojí, On, Bůh, čeká, až mu dáš své srdce. Chce tě zahrnout svou láskou. Nemusíš být nikdy sám.

